

Arrest

nr. 83 060 van 15 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van ex-Joegoslavische nationaliteit te zijn, komt op 11 maart 1999 België binnen en dient onder zijn *alias* B.G. een asielaanvraag in op 12 maart 1999.

Op 11 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 december 1999 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 25 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk. Bij de behandeling van deze aanvraag blijkt dat verzoeker in werkelijkheid A.B. is.

Op 25 maart 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van regularisatie.

Op 23 juli 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 september 2002 wordt door middel van een vaderschapstest vastgesteld dat verzoeker de biologische vader is van A.M, geboren op 14 maart 2002 en van Belgische nationaliteit en van S.M, geboren op 28 november 2000 en van Belgische nationaliteit.

Op 21 maart 2003 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 april 2004 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 24 april 2003 wordt het derde kind van verzoeker geboren, M.M.

Op 16 juni 2004 erkent verzoeker het vaderschap van de kinderen A.M, M.M. en S.M, die vanaf nu A.B, M.B. en S.B. heten.

Op 24 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij vonnis van de jeugdrechtbank te Bergen van 22 oktober 2007 wordt het ouderlijk gezag over de kinderen uitsluitend toegekend aan de moeder van de kinderen en wordt verzoeker verplicht om maandelijks een bedrag van 50 euro te betalen voor elk van de gemeenschappelijke kinderen.

Op 6 juni 2008 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente om verzoeker uit te nodigen om binnen de dertig dagen bewijzen of attesten voor te leggen die de affectieve en/of financiële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgische kinderen.

Op 12 september 2008 laat de lokale politie van Zonnebeke weten dat verzoeker in september en oktober 2008 alleen woonde, dat zijn huidige verblijfplaats niet gekend is, dat hij een nieuwe vriendin heeft bij wie hij zijn intrek zou nemen en dat er niets werd meegedeeld inzake affectieve of financiële banden met zijn kinderen.

Op 24 juni 2009 verzoekt de Dienst Vreemdelingenzaken de gemeente waarnaar verzoeker verhuisd is, na te gaan of verzoeker nog op het opgegeven adres verblijft met zijn partner en kinderen of om verzoeker uit te nodigen om binnen de dertig dagen bewijzen of attesten voor te leggen die de affectieve en/of financiële banden aantonen die verzoeker zou onderhouden met zijn Belgische kinderen.

In september 2009 wordt verzoeker gehoord door de lokale politie van Koksijde en verklaart dat hij verblijft bij zijn nieuwe vriendin in Ieper, dat hij sinds twee jaar geen contact meer heeft met zijn ex-partner en zijn kinderen, dat hij indertijd een bedrag aan haar overhandigd zou hebben met het oog op opvoeding en onderhoud van de kinderen, dat hij de door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagde bewijzen niet kan voorleggen en dat zijn ex hem niet toelaat de kinderen te zien.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvulling in op zijn sinds 24 september 2007 hangende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 22 juni 2010 bezorgt de stad Ieper aan de Dienst Vreemdelingenzaken het vonnis van 22 oktober 2007 en aanmaningen gericht tot verzoeker voor de maanden februari, maart, april, mei en juni 2010 tot het betalen van onderhoudsgeld aan zijn ex-partner.

Op 3 november 2010 wordt de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2007 werd ingediend met aanvullingen op 22.11.2008, 15.12.2009 en 22.06.2010 door :

B., A. (R.R.: 075011933793)

geboren te T. op (...)

adres: (...)

nationaliteit: Albanië

Ook gekend als:

G., B.

G. op (...)

Kosovo

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich concreet – door middel van het typeformulier – op punt 2.1. van de vernietigde instructie, zijnde ‘vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind’.

Betrokkene is vader van de Belgische kinderen : B, S. : geboren op 28.11.2000 ; B., A. : geboren op 14.03.2002 en B., M. : geboren op 24.04.2003. De moeder is Mevr. L., C., van Belgische nationaliteit (Ovnr: 4522000).

Betrokkene toont echter niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen (zie administratief dossier van betrokkene):

Zo werden op datum van 06.06.2008 door onze diensten banden opgevraagd tussen betrokkene en zijn kinderen. In antwoord hierop werd ons op 12.09.2008 door de lokale politie van Zonnebeke meegedeeld dat betrokkene geen banden kon aantonen.

Bij een tweede verzoek om banden aan te tonen d.d. 10.12.2008 werd ons door de politie van de Westkust (Koksijde) op 29.09.2009 meegedeeld dat betrokkene reeds twee jaar geen contact meer had met de kinderen en hij ook geen enkel bewijs van een eventueel contact kon voorleggen.

Op datum van 22.06.2010 werd een vonnis d.d. 22.10.2007 van de Jeugdrechtbank te Bergen aan onze diensten overgemaakt waarin te lezen valt dat het ouderlijk gezag exclusief de moeder toekomt en betrokkene onderhoudsgeld dient te betalen.

Hierna zitten aanmaningsbrieven d.d. 08.02.2010, 04.03.2010, 06.04.2010, 07.05.2010 en 10.06.2010 om dit onderhoudsgeld te betalen. Het nalaten van zijn plicht om onderhoudsgeld te betalen kan allesbehalve aanvaard worden als zijnde een bewijs van een materiële band met zijn kinderen.

Betrokkene toont aldus niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kinderen noch dat hij een materiële band met hen zou hebben. Gelet op het feit dat de vernietigde instructie d.d.19.07.2009 duidelijk vermeldt dat het moet gaan om een vreemdeling die een reëel en effectief gezin vormt met zijn Belgische kind kan het louter hebben van Belgische kinderen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. In casu kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vastgestelde afwezigheid van een familieleven met zijn kinderen en de moeder van zijn kinderen. Gewone sociale relaties vallen niet onder artikel 8 EVRM.

Betrokkene beroept zich ook op 2.3. van de vernietigde instructie. Eerder werd reeds gesteld dat betrokkene geen effectief gezin vormt met zijn Belgische kinderen, noch dat hij enige vorm van contact met hen kon aantonen. Hij toont verder ook niet aan dat er nog andere leden van zijn familie EU-burgers zouden zijn die woonachtig zijn in België en bij wie hij zou inwonen of van wie hij ten laste zou zijn. Betrokkene beroept zich ook – opnieuw door middel van indiening van het typeformulier voor regularisatie – op het aangehaalde criterium van gezinnen met schoolgaande kinderen van wie de asielpprocedure ingediend werd voor 1 juni 2007 en meer dan 1 jaar heeft geduurd. Betrokkene kwam in België aan op 11.03.1999 en diende op 12.03.1999 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 23.12.1999 door een beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 23.12.1999. Deze procedure duurde dus ongeveer negen maanden en niet de vereiste 1 jaar, zoals gesteld in de vernietigde instructie.

Qua duur van verblijf zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8.A en 2.8.B van de vernietigde instructie. Betrokkene legt evenwel geen enkel bewijs van integratie, noch een arbeidscontract voor. Hij kan zich hier aldus niet dienstig op beroepen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.12.1999 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 11.10.1999. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)."

Op 10 november 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Geen erkenning als vluchteling + reeds BGV dd. 11.10.1999 – illegaal (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van artikel 9bis en artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur evenals machtsoverschrijding in hoofde van verweerster

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. Zoals hierna blijkt is verweerster niet uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, minstens heeft zij die gegevens niet correct beoordeeld en is zij aldus tot een kennelijk onredelijk weigeringsbesluit gekomen.

Volgens verweerster zou verzoeker geen affectieve of materiële band hebben met zijn kinderen omdat verzoeker niet langer het ouderlijk gezag zou uitoefenen en omdat verzoeker geen alimentatie voor zijn kinderen zou betalen.

Verzoeker werd door de moeder van zijn drie kinderen, Mevrouw C. L. (°Boussu dd. 10.07.1974) daadwerkelijk uit de gezinswoning toendertijd gelegen te 8670 KOKSIJDE weggepest en werd tengevolge van een verstekvonnis dd. 22.10.2007 Jeugdrechtbank te BERGEN uit zijn ouderlijk gezag ontzet, zonder dat hij als illegaal te België verblijvende vreemdeling zich in feite noch in rechte kon verweren.

2. Verzoeker wordt verweten geen onderhoudsgelden te betalen waartoe hij bij verstekvonnis dd. 22.10.2007 Jeugdrechtbank te BERGEN werd veroordeeld.

Verzoeker heeft op heden geen enkele vorm van inkomsten in het Rijk, noch kan hij op legale wijze inkomsten verwerven, nu zijn verblijfstoestand als vader van drie Belgische kinderen en verblijvende in het Rijk sedert 11.03.1999 maar niet geregulariseerd geraakt teneinde volwaardig zijn plaats in de Belgische samenleving - waarvan hij al meer dan 10 jaar de facto deel uitmaakt - op te nemen.

Verzoeker voegt stukken waaruit blijkt dat zijn familie te ALBANIE reeds op 21.11.2008 de som van 12.000,00 EUR heeft overgemaakt aan de moeder van zijn drie kinderen, Mevrouw C. L. ter delging van de kosten van opvoeding, opleiding, zorg en bewaring van de drie kinderen voornoemd, in hoofde van verzoeker (stuk 5).

Verweerster is op de hoogte van dit stuk 5 voor verzoeker.

Verweerster kan derhalve niet voorhouden dat verzoeker niet de materiële zorg over zijn kinderen in het Rijk helpt op zich nemen.

3. Verzoeker verblijft in het Rijk sedert 1999, hij heeft een verzoekschrift ingediend tot regularisatie aan de bevoegde overheden op grond van art. 9bis wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (regularisatieverzoek wegens humanitaire redenen) op 24.09.2007.

Op 24.09.2007 oefende verzoeker zowel in rechte als in feite het ouderlijk gezag over zijn drie kinderen uit. Door verzoeker uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, nu hij meer dan 10 jaar in het Rijk verblijft en vader is van drie Belgische kinderen met wie hij meerdere jaren samen onder één dak woonde, heeft verweerster de situatie waarin verzoeker thans verkeert ten overstaan van zijn drie kinderen mede in de hand gewerkt, daar verzoeker op geen enkele wijze volwaardig in onze maatschappij kan opgenomen worden tengevolge van zijn precaire verblijfssituatie.

De redelijke termijn binnen dewelke verweerster tot een beslissing diende te komen omtrent het verzoek tot verblijfsmachtiging van verzoeker, is op 10.11.2010 ruim overschreden, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel zijn dan ook in hoofde van verweerster op manifeste wijze geschonden."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in zijn uiteenzetting bevestigt dat hij op 22 oktober 2007 uit het ouderlijk gezag is ontzet. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker dienvolgens sinds lange tijd niet de minste banden meer onderhoudt met de drie kinderen. De verwerende partij wijst erop dat, zelfs al zou verzoekers familie die in Albanië woont in november 2008 een som hebben overgemaakt, dan nog blijkt niet dat verzoeker zijn financiële verplichtingen ten opzichte van zijn kinderen nakomt. Uit geen enkel objectief gegeven blijkt volgens de verwerende partij dat verzoeker ten tijde van de bestreden beslissing enige zorg zou dragen voor de kinderen in functie waarvan hij zijn verblijf aanvraagt.

2.1.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker het middel, voert aan dat de verwerende partij niet repliceert op de hoor hem aangehaalde punten 3 en 4 en voegt inzake punt 2 het volgende toe:

"Verweerster faalt te weerleggen dat een som van 12.000,00 EUR, wat overeenstemt met een som van 4.000,00 EUR per jaar oftewel 333,33 EUR per maand aan betaalde onderhoudsgelden voor zijn drie Belgische kinderen, sinds het voormeld verstekvonnis dd. 22.10.2007, in werkelijkheid de uitdrukking is van een concrete bijstand door verzoeker in het voorzien van de noden van zijn drie Belgische kinderen. Zodoende zal verzoeker, na in het Rijk te zijn geregulariseerd, te beschikken over minstens een titel tot verblijf van onbepaalde duur, op een wettige wijze zich op de arbeidsmarkt aanbieden en ten volle zijn vaderlijke verplichtingen van opvoeding, opleiding, zorg en bewaring van zijn drie kinderen verder op zich nemen, ten minsten onder de vorm van financiële steun en onder voorbehoud van het aanvechten in rechte van de hem thans door het verstekvonnis dd. 22.10.2007 Jeugdrechtbank te BERGEN, opgedrongen."

2.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandelingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel

van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 september 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft ter zake geen opmerkingen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat zijn ex-partner aan de basis ligt van zijn vertrek uit de gezinswoning en van het verstekvonnis waarbij hij uit het ouderlijk gezag werd ontzet. Verzoeker wijst erop dat hij geen inkomen heeft en dat zijn familie in Albanië op 21 november 2008 een som geld van 12.000 euro heeft overgemaakt aan de moeder van de kinderen, zodat de verwerende partij niet kan voorhouden dat hij de materiële zorg over zijn kinderen niet op zich neemt. Verzoeker wijst erop dat hij ten tijde van zijn aanvraag nog over het ouderlijk gezag beschikte.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 24 september 2007 inzake zijn Belgische kinderen het volgende aanvoerde:

- verzoeker is vader van drie Belgische kinderen en legt de geboorteaktes en de verslagen van een vaderschapstest voor;
- verzoeker woont samen met de kinderen en met zijn Belgische levenspartner, moeder van de kinderen;
- verzoeker verblijft sedert jaren in België, een scheiding van zijn gezin zou een schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

In zijn aanvulling van 15 december 2009 voerde verzoeker inzake de kinderen het volgende aan:

- verzoeker is vader van drie Belgische kinderen en legt de geboorteaktes en de verslagen van een vaderschapstest voor;
- hij vermeldt mevrouw C.L., de moeder van de kinderen, als partner.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker tweemaal (juni-september 2008 en juni-september 2009) werd gevraagd om bewijzen of attesten voor te leggen die aantonen dat verzoeker affectieve en of financiële banden met zijn kinderen heeft.

Op 12 september 2008 laat de lokale politie van Zonnebeke weten dat verzoeker in september en oktober 2008 alleen woonde, dat zijn huidige verblijfplaats niet gekend is, dat hij een nieuwe vriendin heeft bij wie hij zijn intrek zou nemen en dat er niets werd meegedeeld inzake affectieve of financiële banden met zijn kinderen.

In september 2009 wordt verzoeker gehoord door de lokale politie van Koksijde en verklaart dat hij verblijft bij zijn nieuwe vriendin in Ieper, dat hij sinds twee jaar geen contact meer heeft met zijn ex-partner en zijn kinderen, dat hij indertijd een bedrag aan haar overhandigd zou hebben met het oog op opvoeding en onderhoud van de kinderen, dat hij de door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagde bewijzen niet kan voorleggen, dat zijn ex hem niet toelaat de kinderen te zien.

Op 22 juni 2010 bezorgt de stad Ieper aan de Dienst Vreemdelingenzaken het vonnis van 22 oktober 2007 en aanmaningen voor de maanden februari, maart, april, mei en juni 2010 tot het betalen van onderhoudsgeld.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene is vader van de Belgische kinderen : B, S. : geboren op 28.11.2000 ; B., A. : geboren op 14.03.2002 en B., M. : geboren op 24.04.2003. De moeder is Mevr. L., C., van Belgische nationaliteit (Ovnr: 4522000).

Betrokkene toont echter niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen (zie administratief dossier van betrokkene):

Zo werden op datum van 06.06.2008 door onze diensten banden opgevraagd tussen betrokkene en zijn kinderen. In antwoord hierop werd ons op 12.09.2008 door de lokale politie van Zonnebeke meegedeeld dat betrokkene geen banden kon aantonen.

Bij een tweede verzoek om banden aan te tonen d.d. 10.12.2008 werd ons door de politie van de Westkust (Koksijde) op 29.09.2009 meegedeeld dat betrokkene reeds twee jaar geen contact meer had met de kinderen en hij ook geen enkel bewijs van een eventueel contact kon voorleggen.

Op datum van 22.06.2010 werd een vonnis d.d. 22.10.2007 van de Jeugdrechtbank te Bergen aan onze diensten overgemaakt waarin te lezen valt dat het ouderlijk gezag exclusief de moeder toekomt en betrokkene onderhoudsgeld dient te betalen.

Hierna zitten aanmaningsbrieven d.d. 08.02.2010, 04.03.2010, 06.04.2010, 07.05.2010 en 10.06.2010 om dit onderhoudsgeld te betalen. Het nalaten van zijn plicht om onderhoudsgeld te betalen kan allesbehalve aanvaard worden als zijnde een bewijs van een materiële band met zijn kinderen.

Betrokkene toont aldus niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kinderen noch dat hij een materiële band met hen zou hebben. Gelet op het feit dat de vernietigde instructie d.d.19.07.2009 duidelijk vermeldt dat het moet gaan om een vreemdeling die een reëel en effectief gezin vormt met zijn Belgische kind kan het louter hebben van Belgische kinderen niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. In casu kan er dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vastgestelde afwezigheid van een familieleven met zijn kinderen en de moeder van zijn kinderen. Gewone sociale relaties vallen niet onder artikel 8 EVRM.

Betrokkene beroept zich ook op 2.3. van de vernietigde instructie. Eerder werd reeds gesteld dat betrokkene geen effectief gezin vormt met zijn Belgische kinderen, noch dat hij enige vorm van contact met hen kon aantonen. Hij toont verder ook niet aan dat er nog andere leden van zijn familie EU-burgers zouden zijn die woonachtig zijn in België en bij wie hij zou inwonen of van wie hij ten laste zou zijn."

De vaststellingen in de bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het dossier. Door een situatieschets te geven en erop te wijzen dat hij op het moment van de aanvraag nog over het ouderlijk gezag beschikte, toont verzoeker niet aan dat hij momenteel wel nog affectieve en materiële banden zou hebben met zijn kinderen. De omstandigheid dat verzoeker op het moment van de aanvraag nog over het ouderlijk gezag beschikte (een maand later werd hij eruit ontzet), brengt niet mee dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing inzake de gegrondheid van de aanvraag geen rekening zou mogen houden met de elementen van het dossier zoals die gekend zijn op het ogenblik waarop hij de beslissing neemt. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn familie in Albanië op 21 november 2008 een som geld van 12.000 euro heeft overgemaakt aan de moeder van de kinderen en in dit verband een stuk bij het verzoekschrift voegt, dient te worden vastgesteld dat dit stuk zich niet in het dossier bevindt zodat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker door zijn uiteenzetting in het middel er niet in slaagt om de motieven in dit verband in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.1.8. De beoordeling van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen moet *in concreto* gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden eigen aan elke onderscheiden zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling. Er dient op gewezen te worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofdte van de overheid een

verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Aangezien *in casu* de verwerende partij tweemaal via de gemeente aan verzoeker heeft gevraagd om inlichtingen te verschaffen inzake zijn band met de kinderen, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat er meer tijd benodigd was vooraleer de bestreden beslissing kon worden genomen op een degelijke wijze. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. Verzoeker kan geen voordeel halen uit het aangevoerde onderdeel van het middel, zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“tweede middel

Schending art. 8 Verdrag 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BS 19 augustus 1955 — hierna EVRM)

Aangezien verzoeker, gelet op het hogestaande, in het Rijk een familiaal leven heeft opgebouwd samen met Mevrouw C. L. en zijn drie Belgische kinderen en dat hij bijaldien volop bezig is met zijn inburgering, onverminderd de huidige houding van de moeder van zijn drie kinderen, is de uitwijzing en gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst ALBANIE een manifeste inbreuk en schending van het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven, zoals beschermd door art. 8 EVRM, gelet op het feit dat zelfs maar een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied de zekerheid met zich meebrengt dat verzoeker niet meer samen met zijn kinderen voornoemd, op heden allen verblijvend in het Rijk - verzoeker hierbij duidelijk de intentie uitdrukkingen zich hier in het thuisland van zijn kinderen te willen vestigen teneinde steeds voor hen beschikbaar te zijn minstens zo nodig, zal kunnen zijn.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker verwijst naar een feitelijke situatie die zich in het verleden situeert en dat zijn wens om zich te vestigen in het land waar hij kinderen heeft, niet volstaat om de bestreden beslissing te doen wankelen. Bovendien werd in de bestreden beslissing ingegaan op de impact van de ingeroepen internationale rechtsregel.

De verwerende partij voegt hieraan toe dat een middel, naast de vermelding van de geschonden geachte rechtsregel, tevens aangeeft op welke wijze deze rechtsregel geschonden werd. Verzoeker geeft een onoverzichtelijke opeenstapeling van feitelijke commentaar zodat het middel onontvankelijk is.

2.2.3. In de repliekmemorie herhaalt verzoeker het middel en voegt het volgende toe:

“Verweerster faalt te antwoorden op dit door verzoeker opgeworpen verweer, nu ze meent een grond van onontvankelijkheid te ontwaren minstens ongegrondheid, omdat onder verwijzing naar het feit dat verzoeker op heden geen concrete affectieve banden met zijn drie kinderen voornoemd in het Rijk zou onderhouden – zonder rekening te houden met het feit dat het contact van verzoeker met zijn kinderen door de moeder van zijn kinderen hem feitelijke wordt ontzegd – om per definitie te besluiten dat de uitwijzing van verzoeker, gelet op de feitelijke omstandigheden, geen schending zou uitmaken van art. 8 EVRM, nu verweerster deze bescherming geboden voor voornoemd verdrag louter formeel implementeert en geen enkele rekening houdt met de concrete omstandigheden waaronder verzoeker nu al meer dan 10 jaar een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur wordt geweigerd, onverminderd het feit dat het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk sinds lang een feitelijke en door het art. 8 EVRM beschermde realiteit is.”

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij een familiaal leven heeft opgebouwd met C.L. en hun drie kinderen en dat, onverminderd de huidige houding van de moeder van de drie kinderen, de verwijdering van het grondgebied een scheiding van zijn kinderen zou teweeg brengen.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert verzoeker aan het gezinsleven dat hij heeft met zijn Belgische partner en hun drie kinderen. Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoeker minstens sedert september 2008, mogelijks reeds sedert september 2007, geen contact meer heeft met zijn kinderen en dat de relatie met zijn Belgische partner C.L. minstens sedert dezelfde datum afgesprongen is. Uit de verslagen van de lokale politie van Koksijde blijkt dat verzoeker in september 2009 verklaarde sedert twee jaar, dus sinds september 2007, geen contact meer te hebben met de kinderen en dat zijn ex-partner contactname verhindert. Verzoeker die sinds september 2007 bij vonnis uit het ouderlijk gezag ontzet is, toont niet aan dat hij stappen zou hebben ondernomen om contact met zijn kinderen af te dwingen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij sinds september 2007 tot nu enig contact zou gehad hebben met zijn kinderen. Uit de stukken van het dossier blijkt tevens dat verzoeker nalaat zijn onderhoudsgelden, waartoe hij veroordeeld is, te betalen. Verzoeker toont bijgevolg evenmin een financiële band aan met zijn kinderen. Verzoeker voegt voor het eerst bij het verzoekschrift een bewijs dat zijn familieleden in Albanië een geldsom hebben overgemaakt aan zijn ex-partner op 21 november 2008 bestemd voor de kinderen. Dit stuk dateert inmiddels van meer dan drie jaar geleden en doet geen afbreuk aan het feit dat uit het dossier blijkt dat verzoeker in 2010 zijn onderhoudsgelden niet betaalde.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Alleszins, zelfs al zou aangenomen worden dat er sprake is van een gezinsleven en inmenging daarin, dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoeker. In zulk een geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* toont verzoeker met geen enkel gegeven aan dat er sprake zou zijn van hinderpalen voor het uitbouwen van een effectief gezinsleven elders.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET